

"Имав 16 години кога нè собраа и нè однесоа во Попадија. Таму еден месец работевме за партизаните, крпевме чорапи. Се противевме на тоа што присилно нè мобилизираа, но тоа не вроди со плод. Оттаму нè пренесоа во Воден, во бањата 'Пожарско'", вели Динка Мајнова-Чокова.

Пишува: Жаклина МИТЕВСКА

Динка Мајнова-Чокова е родена во 1932 година во село Крушоради. Пред да почнат големите офанзивни многу семејства го напуштиле селото, а оние кои останале, меѓу кои и нашата соговорничка, ги обработувале нивите за партизаните. Сè ова се случувало во 1946 година, а во 1948 година таа и уште многу малолетни девојки насилно биле мобилизирани и однесени во партизанските редови.

"Имав 16 години кога нè собраа и нè однесоа во Попадија. Таму еден месец работевме за партизаните, крпевме чорапи. Се противевме на тоа што присилно нè мобилизираа, но тоа не вроди со плод. Оттаму нè пренесоа во Воден, во бањата 'Пожарско'. Нè обучуваа да ракуваме со оружје. Кога се случија офанзивите, партизаните се симнаа од Вичо за да го ослободат Воден, при што се судрија со монархофашистите. Подоцна, нè распоредија во единиците и

ПРЕЖИВЕАНИТЕ БОРЦИ ОД ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА ВО ГРЦИЈА: ДИНКА МАЈНОВА-ЧОКОВА

ВО БОРБИТЕ ВО ВОДЕН ОД СТУД МИ ПРЕМРЗНАА ПРСТИТЕ

Во 1949 година, кога веќе се ближел крајот на војната, и таа ја преминала границата.

"Ни кажуваа дека ќе се бориме до крај, додека не изгинеме, а всушност големците веќе одамна побегнаа. И јас дојдов на караулата на грчко-југословенската граница. Караулата претходно беше опседната од монархофашистите,

роднини им даваа работа и станови во Скопје. Мене ме зедоа моите роднини и јас живеам во Ергеле-Скопско поле".

Во меѓувреме дознала дека татко ѝ и браќата биле во Тресонче, Лазарополе. Всушност, тие пребегале откако монархофашистите го нападнале нивното село во кое биле партизаните, ја заробиле мајка ѝ и подоцна ја убиле. По доаѓа-

ОД ВОЈНАТА ДОБИВ САМО БОЛЕСТ И БОЛНИ СПОМЕНИ

нè носеа секаде каде што одеа. Наша задача беше да ги пренесуваме ранетите партизани. Два пати одевме во Лерин, првиот пат го одложија нападот, вториот пат удривме", вели Чокова.

Таа не била ранета во војната, но се потсетува на тоа како во борбите во Воден од студ ѝ премрзнале прстите. Три дена лежела во болница во "Пожарско". Раскажува како ги пренесувале ранетите партизани, односно помалку ранетите ги носеле во "Пожарско", а потешко ранетите преку границата, во Старавина - Битолско, и поворно се враќале во Грција.

кои беа поразени од партизаните и тогаш тие се наоѓаа во неа. Кога се најдов од другата страна српските граничари ми рекоа да не се плашам и дека нашите веќе ја поминале границата и се наоѓаат во Војводина. Тие само ме испрашуваа. Од таму ме однесоа во Битола, каде ме сместија во една собичка и мене и другите кои претходно пребегнале нè испрашуваа. Од Битола нè префрлија во затвор на скопското Кале. Таму останавме една вечер, а утредента нè однесоа во бараки во Козле, каде бевме еден месец. Прашуваа кој каде има роднини за да живее кај нив. На оние кои немаа

њето во Скопје, работела во лозарството. Им направиле кукички во населбата Бутел, каде и денес живее. Не добива боречка пензија со образложение дека кога учествувала во војната била малолетна. Всушност, од војната ја наследила и реумата, поради која, подоцна и не издржала многу на новото работно место. Таа раскажува дека ниту еднаш досега не била во Крушоради, но не сака ниту да оди, зашто од таму има само болни спомени.

(Серијата "Секавања" се реализира во соработка со Ташко Јованов)